

Arrest

nr. 177 877 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 maart 2016 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.03.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

(...)

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 31.10.2013 (bijlage 20).

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien meermaals door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

(...)

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging van 20.09.2012 op basis van haar wettelijke samenwoning met de Nederlandse onderdaan G. D. B. (...) geboren op 20.11.1982, werd op 25.09.2013 door de DVZ geweigerd en nogmaals in beroep door de RVV op 17.03.2014. Kort daarna, op 08.05.2014, zette betrokkene bij de stad Antwerpen eenzijdig de wettelijke samenwoning stop.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit de informatie die door de verwerende partij op 6 september 2016 aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat de verzoekende partij op 15 juni 2016 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 15 december 2016.

2.2. Het bestreden inreisverbod werd op 16 maart 2016 getroffen. Ingevolge haar aanvraag tot gezinshereniging werd verzoekende partij evenwel op 15 juni 2016 in bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Dit houdt in dat de verzoekende partij op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt en dit in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag. Nu het toekennen van dergelijk verblijfsrecht haaks staat op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en daarmee samenhangend een inreisverbod (het in casu bestreden inreisverbod vermeldt ook expliciet: *“De beslissing tot verwijdering van 16.03.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod”*) kan dit dan ook niet anders geïnterpreteerd worden dan dat de verwerende partij het inreisverbod impliciet doch zeker heeft ingetrokken (cfr. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

Ter terechtzitting is de raadvrouw van de verwerende partij het hier niet mee eens en verwijst zij naar rechtspraak van het Hof van Justitie waarvan zij evenwel geen referentie weet mee te delen. Het komt aan verwerende partij evenwel toe op duidelijke wijze aan te geven op welke rechtspraak zij doelt, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat.

Geheel ten overvloede en in zoverre verwerende partij zou verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 26 februari 2015, J.N. t. Nederland) en de daarin opgenomen passage omtrent de noodzaak om een opgestarte terugkeerprocedure te kunnen hervatten – in plaats van opnieuw te moeten opstarten – nadat een meervoudige asielaanvraag werd verworpen, merkt de Raad op dat verwerende partij niet zonder meer een toepassing naar analogie van deze rechtspraak op de huidige situatie kan toepassen. Immers betreft het te dezen geen asielaanvraag die ingediend wordt na een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod, maar een vestigingsaanvraag met een burger van de Unie. De afgifte van een attest van immatriculatie na het opstarten van een vestigingsprocedure met

een burger van de Unie kan bezwaarlijk worden vergeleken met het louter vereisen dat een vreemdeling de herhaalde wens uit om internationale bescherming te verzoeken – zoals in het hoofdgeding dat aan de grondslag lag van het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie het geval was – opdat een terugkeerbesluit/inreisverbod reeds komt te vervallen. Verwerende partij kan derhalve een verwijzing naar het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie niet aanwenden om haar standpunt gericht tegen de impliciete intrekking van het inreisverbod kracht bij te zetten.

2.3. Het beroep is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER